

7—8 метра единъ отъ другъ и въоръжени съ стрели и мечове, очакваха неприятеля. Отхранени само съ козе млѣко и кръвъ, тѣ не се бояха нито отъ умора, нито отъ опасностъ. Всѣки единъ държеше въ лѣвата си ржка единъ кржгълъ щитъ, украсенъ съ разни фигури, а въ дѣсната — грамадно желѣзно копие съ двойно остри върхове. Съ тия копия тѣ си служатъ, като ги хвърлятъ върху неприятеля, или държатъ въ ржце за да го прободатъ.

Изведнажъ предъ насъ срѣдъ храститѣ изкогна единъ грамаденъ лъвъ. Той току що бѣше оставилъ въ трѣвата полуизядено животно. Младъ, силенъ, съ добре развити зъби и нокти, буйна грива, той имаше смѣлъ нападателенъ духъ.

Лъвътъ бѣгаше изъ полето, а ние, конниците, го преследвахме цѣлъ километъръ, докато го добре изморихме. Бѣхме само на 60 крачки отъ него и едва се сдържахме да не гръмнемъ върху му. Не искахме да разсърдимъ нашитѣ помощници, защото знаехме че на всѣка цѣна искатъ тѣ да се разправятъ съ лъва.

Като ги наближи лъвътъ, тѣ бързо го заобиколиха въ кржгъ. После бързо приклекнаха, държащи копията въ едната ржка и щита въ другата. Лъвътъ разглеждаше всѣки единъ отъ своитѣ неприятели и издаваше адски ревъ. Този кржгъ отъ стрелци, внимателни, нѣми, съ притаенъ дѣхъ и жадни за кръвъ и този страшенъ звѣрь се готвѣха за страшенъ двубой.

Дивацитѣ почнаха да стѣсняватъ кржга. Но лъвътъ реши пръвъ да нападне и избираше най-слабото мѣсто. Моментътъ бѣше критически. Началникътъ на дивацитѣ побърза, спусна се смѣло напредъ и хвърли първото копие, което се заби въ страната на лъва. Той, побѣснѣлъ отъ гнѣвъ и болки, се хвърли срѣщу първия стрелецъ предъ него. Но второ копие, хвърлено отъ нападнатия, проби рамото на лъва и излѣзе отъ другата страна. Страшниятъ звѣрь, освирѣпелъ, малко остана да разкжса борещиятъ се съ него дивакъ, ако въ сщщото време цѣлъ снопъ отъ стрели и копия не се забиха въ